## El cant dels ocells

**Durant la pandèmia, no va ser possible fer activitats a la meva agència de viatges. Tot i així, vaig poder escriure una novel·la inspirant-me en els meus viatges que recentment ha publicat Anaya.**

Gràcies a aquest empeny que em va servir per complir el vell somni d'escriure un llibre, vaig descobrir algunes històries maquíssimes, una de les quals m'agradaria compartir aquí. Per a mi és una de les escenes més emocionants en la història de la humanitat, l'expressió de l'art i l'amor per la pau.

Quan Machado va morir al 1939, en l'exili a Collioure, el van enterrar a una tomba més petita que l'actual, davant la pobresa i les cruels circumstàncies del moment. Van haver de passar anys, quan ja havia acabat la guerra civil espanyola, que es va pensar en portar les restes a Espanya, però José, el germà de Machado, s'hi va negar. Va dir que Antonio no hagués volgut ser a l'Espanya de Franco. Llavors es va organitzar una col·lecta popular impulsada per gent important, gent de Collioure i de fora, el gran escriptor Albert Camus, el violoncel·lista català, també exiliat, Pau Casals. Quan es va poder reunir els diners, es va preparar la tomba actual, disposaren tot per fer del trasllat un dia solemne, inoblidable. Ja que Pau Casals s'havia implicat tant, algú va pensar que seria molt bell que aquell dia vingués amb el seu violoncel i toqués durant l'acte. Però Pau Casals no va voler.

Casals admirava molt a Machado. Estimava la seva poesia i a la persona. Va pensar que si ell tocava aquell dia es portaria ell el protagonisme de la jornada, que havia de ser de Machado i de la seva mare Ana, enterrats junts. Així que uns dies després sense avisar ningú, va portar el seu violoncel, es va asseure davant la tomba i allà, sol i només per Antonio i la seva mare, Pau Casals va interpretar 'El cant dels Ocells'.

Us imagineu?

ROSA MASIP és militant del PSC

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/155533.html

Copyright 2024 Cugat.cat